

DET TALTE ORD GÆLDER
**MUNDTLIG
BERETNING**
DANSK METALS 58. KONGRES

FORANKRING
DEN DANSKE MODEL ER
GRUNDFORUDSÆTNINGEN
FOR VORES VELSTAND

FORANDRING
GRØN OMSTILLING OG
NY TEKNOLOGI SKAL
FRÆMTIDSSIKRE DANMARK

FORMAND
CLAUS JENSEN
FORBUNDSFORMAND
SIDEN 2012

Udgiver: Dansk Metal
Oplag: 500 stk.
Redaktion og layout: Dansk Metal
Foto: Stine Rasmussen
Tryk: Dansk Metal
Korrektur: Formandssekretariatet

INDHOLD

Industrien er tilbage!.....	5
Den danske model giver attraktive løn- og arbejdsvilkår	8
Grøn omstilling og ny teknologi skal fremtidssikre Produktionsdanmark	10
Bedre arbejdsmiljø styrker Produktionsdanmark	13
Et fleksibelt og trygt arbejdsmarked gavner Produktionsdanmark	14
Flere faglærte og en stærkere fødekæde sikrer Produktionsdanmark	15
Afslutning.....	18

CLAUS JENSEN
Forbundsformand

DET TALTE ORD GÆLDER

MUNDTLIG BERETNING

INDUSTRIEN ER TILBAGE!

Jeg vil gerne begynde med at spole tiden tilbage. Året er 2008. Finanskrisen skyller ind over Danmark. Jeg kan se på jer, at mange af jer i salen kan huske det. Mange private virksomheder drejer nøglen om. Værfter lukker. Handels- og byggevirksomheder går konkurs. Flybranchen er også hårdt ramt. Gode kollegaer mister jobbet over hele landet.

Vi mistede 80.000 arbejdspladser i industrien i kriseårene. Der var mange, der troede, at finanskrisen ville blive dødsstødet til Produktionsdanmark. Der var mange prædikende mappedyr fra den kreative klasse, som sagde, at industri og produktion i Danmark hørte fortiden til. De mente, at produktion var noget, der hørte til uden for landets grænser. Alt, hvad der kunne give bare lidt snavsede fingre, det skulle sendes til Østen. Og så kunne vi ellers leve af udtænke abstrakte idéer fra hæve-sænke-bordene. Ja, enten skulle vi være forskere eller arbejde i servicesektoren.

Alt for mange har i alt for mange år været alt for naive. Alle os, der sidder her i dag, vi vidste godt, at sådan hænger verden ikke sammen. Heldigvis kan langt de fleste godt se i dag, at industriproduktion også hører til i Danmark og Europa.

Når vi i Europa ikke kan få mikrochips, er det tydeligt, at vi har været for sårbare. Når et containerskib sidder fast i Suez-kanalen, og vores produktion går i stå, så har vi været for afhængige af dem på den anden side af kloden. Og når Putins usle angrebskrig mod Ukraine har gjort, at vi ikke har lyst til at købe russisk olie og gas, så skal vi have helt styr på vores grønne energiforsyning herhjemme.

Mere end nogensinde før har vi brug for en stærk industri i Danmark og Europa. Når vi er verdensmestre i at bruge penge i Danmark, så skal vi også være verdensmestre i at tjene dem. Et stærkt Produktionsdanmark betyder, at vi bedre kan stå på egne ben i en usikker verden.

Kriserne og vores urolige omverden har fået overbevist de sidste: Selvfølgelig skal vi fremstille vigtige produkter i Danmark og Europa. Og selvfølgelig har produktion, håndværk og faglig stolthed en vigtig plads i fremtidens Danmark.

Alle de, der sagde, at industrien i Danmark var ved at visne, de var ikke bare naive. De tog også fejl. I april 2013 gik analysefirmaet Boston Consulting Group i medierne. De kiggede i spåkuglen og sagde, at industrien i Danmark ville miste 64.000 arbejdspladser inden 2020. I 2013 var der 278.000 ansatte i industrien. De regnede altså med, at der ville være 214.000 ansatte i 2020.

Men hvordan gik det så? Ja, i 2020 var der 285.000 ansatte. Boston Consulting Group regnede over 70.000 forkert. Produktionsdanmark gik ikke tilbage. Vi voksede os tværtimod større og stærkere. Og sidste år var vi lige under 310.000 ansatte i industrien.

Vi har i Danmark en industri, vi kan være stolte af. Hvor dygtige smede, automatikteknikere og værktøjsmagere skaber værdierne hver eneste dag sammen med dygtige kollegaer. I metal- og maskinindustrien. I medicinalbranchen. I luftfarten, de maritime erhverv og i forsvarsindustrien. Bare for at nævne nogle få.

Regnedrengene med de spidse sko i de dyre konsulenthuse tog grueligt fejl. De troede, at Produktionsdanmark ville forgå. Men tag ikke fejl: Vi går en strålende fremtid i møde.

Vi lever i en urolig verden og en usikker tidsalder. Her har vi ikke kun brug for at kunne producere i Europa. Vi har også brug for at handle mere med lande, der ligner os: Med vores gode, globale venner. Med lande, vi deler værdier med. Med lande, vi kan stole på.

Det er godt for et lille land at være tæt forbundet med andre lande gennem handel og samarbejde. Men det kan også være godt for den lille mand – og her tænker jeg ikke på Lars Løkke.

Jeg vil i dag gerne slå på tromme for, at vi genopliver frihandelsaftalen mellem USA og Europa. En handelsaftale med amerikanerne vil give os titusindvis af nye produktionsarbejdspladser i Danmark og Europa.

Vi har også fået regnet på det. Og de gode folk hos Arbejderbevægelsens Erhvervsråd kommer frem til, at det kan give op mod 10.000 nye arbejdspladser i Danmark, hvis vi får en handelsaftale mellem EU og USA.

Økonomerne hos AE-rådet kommer også frem til, at en handelsaftale vil give flere penge på lommen hos almindelige lønmodtagerfamilier. Reallønnen vil for et gennemsnitligt Metal-medlem vokse med knap 3000 kroner om året, fordi forbrugerne vil få lavere priser.

Alligevel har vi desværre modstandere nok i denne sag: De sure, franske bønder. De mest yderliggående klimaaktivister. Og selvfølgelig ham spradebassen, der gerne vil tilbage i Det Hvide Hus: Donald Trump.

De har en fælles sag: De vil bremse nye handelsaftaler for enhver pris. Ikke kun mellem Europa og USA. Også mellem Europa og Sydamerika – eller mellem Europa og Australien.

Men tænk jer lige engang, hvis Europa og USA ikke skal svinge taktstokken i verdenshandlen. Hvis vi lukker døren til resten af verden, og hvis vi lader Kina eller Rusland stå klar med kontrakter, aftaler og investeringer i den tredje verden ... Tror vi så seriøst, det er bedre for klimaet? Tror vi seriøst, det er bedre for vores sikkerhed i Europa? Tror vi seriøst, det er bedre for den tredje verden? Tror vi seriøst, det vil være bedre for vores arbejdspladser i Danmark?

Jeg tror ikke en tøddel på alt det. Jeg tror på mere handel mellem frie og demokratiske nationer. For vi er ikke bange for handelsaftaler i Dansk Metal. Tværtimod. Det skal være os og ikke kineserne, der svinger taktstokken i verdenshandlen.

Vores usikre omverden betyder, at vi skal opruste vores forsvar i Danmark. Og når

vi investerer milliarder af skattekroner i forsvaret, så skal pengene også kaste gode, danske arbejdspladser af sig. Netop i industrien.

Ellers bliver det svært for politikerne at bevare befolkningens opbakning til de massive investeringer. For det er desværre ikke alle, der mener, det er vigtigt med produktion på danske hænder. Det er åbenbart heller ikke alle, der mener, at vi har evnerne her i Danmark. Jeg mener, at sandheden er en anden.

I foråret var jeg i Texas sammen med Prins Joachim, Lars Sandahl og ikke mindst vores forbundssekretær Kasper Palm. Vi besøgte fire danske unge, der er i lære som industriteknikere: Anne, Thomas, Sebastian og Johan. De var i 6 ugers praktik hos verdens største forsvarsleverandør, Lockheed Martin. Derovre var de med til at producere dele til de nye F-35-fly, som Danmark og mange andre alliancelandene har bestilt.

Det er blevet en tradition, at danske lærlinge kommer en tur over Atlanten til Lockheed Martin. Og vi ved, at amerikanerne er meget imponerede over det faglige niveau, de møder hos de unge her fra Danmark. Ofte bliver lærlingene sammenlignet med ingeniørniveau i USA.

Historien fortæller mig noget om det, vi kan i Danmark. Vi har et ekstremt højt fagligt niveau i Produktionsdanmark. Og det er lige præcis derfor, at vi som et land med relativt høje lønninger godt kan konkurrere på verdensmarkedet. Fordi vi har kloge og dygtige faglærte, der laver kvalitetsprodukter hver eneste dag. Fordi vi bruger ny teknologi og har en enormt veluddannet arbejdsstyrke – uanset om det er faglærte eller ph.d'ere. Derfor kan vi selvfølgelig også i Danmark producere både nye forsvarsskibe og ammunition til forsvaret.

Danmark har flere stærke virksomheder i forsvarsindustrien. Det er Terma i Grenaa et godt eksempel på.

Claus, Thomas, Jesper, Nanna, Sami, Dennis og de 100 andre kollegaer producerer dele til verdens mest avancerede kampfly, F-35. De laver våbenstationer under vingerne, haleror, paneler og døre. Og de laver selvfølgelig også det værktøj, de bruger på fabrikken. De arbejder i kulfiber, stål, titanium og aluminium.

De arbejder på maskiner, der kan forarbejde delene med så stor nøjagtighed, at det er ned til en halv hundrededel af en millimeter. Et hår er en tiendedel af en millimeter. Her taler vi om en halv hundrededel af en millimeter. Nogle af maskinerne står endda på deres eget uafhængige fundament. For når tidevandskræfterne kommer, så løfter grundvandet sig. Og det betyder, at bygningerne flytter sig en lillebitte smule. Men det er nok til, at det giver skæve dele.

Præcision, kvalitet og faglig stolthed er kodeordet. Så når klejnsmeden Nanna lasersvejser på Terma, så bruger hun et mikroskop til at følge laserstrålens bevægelser. Det er som at se en kirurg ved operationsbordet! Hun lasersvejser noget af det værktøj, som kollegaerne bruger til at lave kulfiberdele til F-35'eren. Det er dansk håndværk, når det er bedst!

Vi har stærke virksomheder med kvalificerede medarbejdere i Produktionsdanmark. Derfor står vi også fast på i Dansk Metal, at når vi skal have nye forsvarsskibe i Danmark, så skal de selvfølgelig bygges i Danmark – helt eller delvist. Det har vi arbejdet hårdt for de sidste par år, og det har vi endelig fået politisk medvind til.

Det var bestemt ikke alle, der var med os. For hvis det stod til nogle af dem i forsvaret, som har kors og bånd og stjerner på, ja, så skulle forsvaret bare gå ud på verdensmarkedet fra gang til gang. Og så skulle de bare købe det, de nu fandt attraktivt.

Men det kommer der altså ikke mange danske arbejdspladser ud af. Og derfor stod vi fast! Nu kan vi glæde os over, at mange andre bakker op. Både forsvaret og forligskredsen i Folketinget er nu med på, at Danmark skal have en langsigtet flådeplan, der giver danske arbejdspladser. Dét er en utrolig vigtig milepæl.

Vi gør faktisk bare vores nabolande kunsten efter. Sverige, Tyskland, Holland og Norge er i dag langt bedre end os danskere til at bruge landenes egne virksomheder, når de bestiller nyt materiel til deres militær. Så det kan lade sig gøre.

Men jeg vil ikke binde jer noget på ærmet. Vi har ingen store værfter tilbage i Danmark. Det er efterhånden mange år siden, at et nybygget dansk krigsskib stævnedes ud fra et dansk skibsværft. Så jeg siger bestemt ikke, at det bliver let. Danmark skal som søfartsnation og

produktionsland nok liige have banket rusten af de maritime kompetencer. Men selvfølgelig kan det lade sig gøre.

Vi har nogle af verdens dygtigste og mest omstillingsparate faglærte. Vi har dygtige og innovative produktionsvirksomheder og skibsværfter, der kan påtage sig opgaven. Danske værfter har i hobetal meldt sig klar til opgaven – fra Fyn til Frederikshavn. Så ja – selvfølgelig kan vi komme i mål.

Derfor forventer jeg også, at vi allerede inden 2030 kan sætte et nyt krigsskib i søen, som er bygget i Danmark. Danmark skal nemlig være en uafhængig nation, som ikke er i lommen på andre.

Vi skal være et land, som kan garantere for vores egen sikkerhed i en usikker verden. Det gælder også i spørgsmålet om at forsyne dansk forsvar med krudt og kugler – med forsvarsskibe og andet materiel. For vi skal selvfølgelig sikre gode arbejdspladser i Produktionsdanmark, mens vi investerer milliarder i forsvaret. Det er sund fornuft.

DEN DANSKE MODEL GIVER ATTRAKTIVE LØN- OG ARBEJDSVILKÅR

Når verden er under forandring, og der er uro i vores nabolag, så er der også grund til at stoppe op og huske på, hvad der gør Danmark stærkt og succesfuldt.

Hvad er det, der gør et lille, regnfylt land uden særlige naturressourcer så rigt og retfærdigt? Er det vores mange socialdemokratiske regeringer gennem årene? Er det vores mange borgerlige regeringer gennem årene? Nej, det har de også haft i resten af verden – uden tilnærmelsesvis at have det gode samfund, vi har i Danmark.

Danmarks succes skyldes noget andet. Vores arbejdsmarkedsmodel. Vores danske model, hvor arbejdsgivere og arbejdstagere sammen aftaler løn, arbejdsvilkår og andre spilleregler på arbejdsmarkedet. Alt sammen noget, vi lægger ind i vores kollektive overenskomster. Overenskomster som den, vi landede i februar 2023.

Da vi forhandlede sidste år, havde vi det vanskeligste udgangspunkt i mange, mange år. Inflationen var tårnhøj, og regeringens ønske om at afskaffe store

bededag fløj som en torpedo ind i forhandlingslokalet. Men alligevel landede vi en rigtig god aftale. Vi fik omlagt pensionsbidragene, så lønmodtagerne nu betaler to procent mindre ind, og nu får de i stedet dé penge ud som løn. Fritvalgskontoen er oppe på 9 procent. Lærlingelønnen fik et ordentligt nøk opad med 8 procent. Mindstebetalingssatsen kunne vi hæve med historisk høje 9 kroner i timen.

Det er værd at glæde sig over – og det er en model, der er værd at kæmpe for.

Der er så mange i verden, der beundrer vores model. Men hvis den danske model var et fæstningsværk, så ville det være under beskydning fra flere sider.

Truslerne imod den danske model kommer mange steder fra. De kommer fra Christiansborg, når regeringen sløjfer en helligdag. Det har hverken vi eller vælgerne glemt.

Og der er desværre en usund konkurrence i gang på Christiansborg, hvor nogle partier har travlt med at dele gaver ud. Gaver, som måske ser flotte ud for lønmodtagerne, men som i praksis er endnu et brud med vores aftalemodel. Vi er nødt til at stå vagt om det princip, at politikerne holder fingrene væk. Både når de vil tage noget fra lønmodtagerne, og når de vil give noget. Vi kan ikke bare sige "ja tak" til politikernes gavebod, når det er belejligt.

Truslerne imod vores model kommer også fra EU. Vi ser det, når Europa-Kommissionen vil lovgive om mindstelønninger og overenskomster. Når EU-systemet vil blande sig i løndannelsen, som ellers burde være en sag for de enkelte medlemslande, ja, så er der grund til bekymring.

Der står ellers klokkeklart i Lissabon-traktatens artikel 153, at bestemmelserne ikke gælder lønforhold! Derfor er det helt principielt en glidebane, som risikerer at smadre den danske model. Og derfor er der også grund til at glæde sig over, at den danske regering i januar sidste år lagde sag an ved EU-domstolen.

Nu håber vi, at dommerne i Luxembourg vil erklære EU's mindstelønsdirektiv for ugyldigt! Det er en sejr, at sagen nu ligger

hos EU-domstolen. Men krigen – den fortsætter.

Truslerne imod vores model kommer også indefra. For hvad er egentlig fundamentet for, at vi har en dansk model?

Det er medlemmer, der bakker op. Det er vores legitimitet og styrke. Vores adgangsbillet til forhandlingslokalerne. Heldigvis er vi i Dansk Metal ved at knække koden. Langsomt, men sikkert. Vi har stabiliseret os de sidste fire år. Og jeg bilder mig ind, at flere andre fagforeninger ville give deres højre arm for at stå i samme situation.

Med andre ord: Vi har snuden i sporet. Men det skyldes ene og alene, at vi har blikket stift rettet mod at organisere. Vi skal være flere medlemmer, og flere medlemmer skal blive hos os i længere tid.

Her spiller tillidsrepræsentanterne en nøglerolle. Der sidder mange af jer her i salen! I er vores fortrop på arbejdspladserne. For rigtig mange af vores medlemmer, så er det jer, der er ansigtet på Dansk Metal. Sammen med arbejdsmiljørepræsentanterne er I kollegaernes forkæmpere i dagligdagen. I er de lokale problemknusere, der indgår i et konstruktivt samarbejde med ledelsen. I finder praktiske løsninger i virkeligheden. Men I er også klar til at lægge arm, når kollegaerne har brug for det.

Vi vil gerne have endnu flere tillidsrepræsentanter i de næste fire år. Lige nu er I ca. 1800 tillidsrepræsentanter. Vi sætter os nu et ambitiøst mål. Når vi mødes til kongres om fire år, vil vi have 1900 tillidsrepræsentanter!

Men vi skal jo ikke have flere tillidsrepræsentanter, bare fordi det er godt for medlemstallet. Det skal vi også, fordi det er godt for den enkelte metal'er. Det kan vi se – sort på hvidt – i lønstatistikkerne.

For der er en klar sammenhæng mellem medlemmernes timeløn, og om de har en tillidsrepræsentant. Næsten 9 kroner i timen er forskellen på, om man har en tillidsrepræsentant eller ej. Og hvis vi laver et lille regnestykke i dag på bagsiden af en konvolut, så er det over 1400 kroner om måneden. Det er noget, der kan mærkes i familiernes budgetter.

I leverer resultater, der kan mærkes i hverdagen og i pengepungen. I gør en kæmpe forskel. I viser hver eneste dag, hvad fagligt arbejde er, og hvorfor sammenhold og fællesskab på arbejdspladsen stadig er topmoderne i 2024.

Vi ser det over hele landet. Vi ser det hos energiselskabet Norlys, hvor tillidsrepræsentanten Casper fra Aalborg har været med til at vinde en stor sejr for de ansatte. I dag giver det store logistiske hovedpiner i mange børnefamilier, når ungerne får skoldkopper, influenza eller feber og skal være hjemme i flere dage. Sådan er det ikke hos Norlys. Nu er der lige så mange barnets sygedage med fuld løn, som man har brug for. Det har Casper sikret sammen med sin TR-kollega fra HK. Casper sidder hernede med Aalborg afdeling i dag. Giv ham en hånd.

Et andet tydeligt TR-fingeraftryk finder vi hos Danish Crown i Vejle. Her har teknikeren og tillidsrepræsentant Jacob – som også sidder her i salen – forhandlet en vigtig sejr hjem. Ledelsen ville nemlig sende medarbejderne på fire dages arbejdsfordeling. Men Jacob strittede imod. Han ville undgå, at kollegaerne skulle gå ned i løn. Derfor foreslog Jacob, at medarbejderne skulle på efteruddannelse. Så med IKUF-penge og en kursustilmelding i hånden kunne kollegaerne undgå at komme på arbejdsfordeling. Det er solidt TR-arbejde!

Så kære tillidsrepræsentanter. I er rygraden i Dansk Metal. I skal vide, at vi står bag jer. I har vores afdelinger, Forbundshuset og mig i ryggen.

Det er vores fremmeste opgave som fagforening at sørge for, at vores medlemmer får mest muligt ud af at gå på arbejde. At de får en god løn, at de kan betale deres regninger, at de har en god bolig – og for manges vedkommende sikkert også en bil i carporten. Måske to! Og en ferie til Mallorca!

Men jeg tror også, vi skal tænke i nye baner for at give medlemmerne flere muligheder.

I midten af august var ÆldreSagens direktør, Bjarne Hastrup, ude med et forslag, som på overfladen så sympatisk ud. Han foreslog, at de unge mennesker skal kunne bruge af deres arbejdsmarkeds-

pension til at købe et hus. I stedet for at indskyde til pension, kan de bruge pengene på den kontante udbetaling.

Ja, man skulle tro, at Bjarne Hastrup var blevet direktør for YngreSagen. For mange unge mennesker sidder i dag stramt i det, når de stifter familie. Med høje udgifter til realkreditlån, banklån, høje priser på vuggestue, børnehave osv.

Men flere økonomer advarede mod forslaget. Det ville bare få huspriserne til at stige og give mere friværdisværdi til dem, der har været mange år på boligmarkedet, ikke mindst i de store byer.

Vi er nødt til at sende en kraftig advarsel til både Bjarne Hastrup og de medløbende politikere, der synes, at de skal blande sig i vores arbejdsmarkedspensioner: Hold fingrene væk. Det her er en sag for arbejdsmarkedets parter og ingen andre!

Det danske pensionssystem er et af de stærkeste i verden. Det er det, fordi vi har vores gode arbejdsmarkedspensioner. Det skal vi ikke pille ved. Vi har brug for pengene til en god og tryk alderdom. Især fordi vi lever længere.

Jeg er fuld af sympati over for de unge familier, der prøver at etablere sig. Derfor vil jeg komme med et alternativt forslag. Lad os se på mulighederne for, at bankerne kan indregne ens pension, når de laver en kreditvurdering af førstegangskøberne. Det gør man ikke i dag.

Mange af vores medlemmer har i en alder af 25 år sparet cirka 140.000 kr. op på deres arbejdsmarkedspension. Tænk, hvis denne opsparing også kunne indgå i bankernes rating af vores medlemmer. Det ville betyde billigere lån, når de køber hus. Og dermed en helt konkret forskel for blandt andet de unge førstegangskøbere.

Der er mange fordele ved at stå i en rigtig fagforening. Vi prøver hele tiden at finde på nye medlemsfordele. En af dem er, at vi har bygget Sydporten: 403 ungdomsboliger og 214 familieboliger.

Vi har investeret i gode boliger til medlemmerne, deres børn og børnebørn. Vi giver dem en konkret mulighed for at få fodfæste på det pressede københavnske boligmarked. Vi har sat huslejen på et niveau, der svarer til lignende boliger i Københavnsområdet.

Og i kollegieboligerne har vi presset prisen så langt ned, vi kunne. Dét er en medlemsfordel.

Men det er jo ikke alle, der hverken kan eller vil bo i København. Alligevel er Sydporten vigtig for alle jer. Vi har bygget boligerne ud fra tanken om, at vi har arvet fagforeningen. Vi har arvet fagforeningen og dens formue fra tidligere tiders smede, karetmagere og værktøjsmagere. Og vi er forpligtet til at forvalte den arv så godt, som vi kan. Så Dansk Metal står en lille smule stærkere, når vi giver foreningen videre til næste generation. Og det bliver den, når vores formue vokser. Formuen vokser, når vi ejer boliger, som vi kan leje ud.

Det giver gode indtægter hvert eneste år. Formuen skal yngle og gør Metal endnu stærkere i fremtiden. Og dét er en forpligtelse, vi har over for alle de medlemmer, som ikke skal bo i Sydporten.

GRØN OMSTILLING OG NY TEKNOLOGI SKAL FREMTIDSSIKRE PRODUKTIONS-DANMARK

Vi står over for en historisk forandring af vores samfund. Jeg tænker selvfølgelig på den grønne omstilling. Det er ingen skrivebordsøvelse. Den løses ikke alene fra Slotsholmens fine gemakker. Skåltaler med store ord og flotte planer på glittet papir er ikke nok.

Nej, den grønne omstilling er noget ganske andet. Det er danmarkshistoriens allerstørste byggeprojekt, hvor smede, industriteknikere, køleteknikere og mange andre gør de grønne ambitioner til virkelighed. For det er de faglærte, der driver forandringerne fremad. Sammen med specialiserede ufaglærte, elektrikere, ingeniører og mange andre har Dansk Metals medlemmer en kæmpe aktie i industriens klimakamp.

Det er Danmarks faglærte, der er den grønne fortrop. De ruller fjernvarme ud til danskernes parcelhuse. De fremstiller vandmålere og termostater, så vi har styr på energien. De laver varmepumper og klimavenlige køleanlæg. De bygger enorme havvindmøller.

De står med alverdens danske klimaløsninger i hænderne, som de eksporterer til hele verden. De arbejder med nye, grønne teknologier, så vi kan skaffe mere

vedvarende energi. De udvikler, bygger og driver de nye teknologier fremad – med Power-to-X og brint. De propper CO₂ ned i undergrunden og bruger den til fremtidens grønne løsninger.

Det er folk som satellittekniker Torben, som arbejder hos INEOS. Torben har hevet olie og gas op af Nordsøen i over 25 år. 200 kilometer vest for Esbjerg arbejder han med at servicere og vedligeholde de store offshore-platformer. Men midt i Nordsøens enorme bølgeskvulp skal pumperne køre den anden vej i fremtiden: Nu skal Torben og kollegaerne i stedet pumpe flydende CO₂ ned i undergrunden, så det ikke skader vores klima i atmosfæren.

Projektet med at fange og lagre CO₂ i undergrunden er det første af sin slags i Danmark. Og Torben og kollegaerne er de første i verden til at demonstrere, at CO₂ kan transporteres på tværs af landegrænser. De viser, at CO₂'en kan lagres offshore som en del af svaret, så vi kan nå vores klimamål.

I Kolding arbejder de faglærte side om side med ingeniørerne for at udvikle morgendagens grønne løsninger. Industrimontørerne Peter og Marianne, klejnsmeden Sonny og elektronikfagtekniker Jørgen arbejder nemlig med brint. Brint er en anden grøn teknologi, som vi har brug for i de kommende år. For når vi ikke kan bruge al den strøm, som vindmøllerne producerer, så har vi brug for at gemme den. Det kan man gøre ved at omdanne det til brint, og det er de eksperter i hos Green Hydrogen Systems.

Brinten kan bruges som bæredygtigt brændstof til skibe eller fly. Mange virksomheder i Tyskland hungrer også efter at importere brint fra Danmark til deres energitunge industri.

De knap 400 ansatte hos brint-virksomheden i Kolding producerer og bygger mobile brintanlæg. Brintanlæg, som i dag står i både Chile, England, Sverige og mange andre lande.

Teknologien er ny – og derfor bliver den også hele tiden videreudviklet. Hvis man spørger Peter fra Kolding, fortæller han, at det gør hans job både spændende og meningsfyldt. Udviklingen af produktet bliver aldrig 100 procent færdigt. Det kræver tæt samspil mellem de faglærte og ingeniørerne på arbejdspladsen. Kun sammen kan de forfine, forbedre og

forstærke teknologien og lave de bedste produkter.

Eksemplerne er mange. Og stoltheden over at udvikle morgendagens grønne teknologier er lige så stor, som historierne er mange.

Vi har i Danmark lagt sporene til, at vi om ti år har den første klimaneutrale industriproduktion i verden. Danmark har som det første land i verden fået en CO₂-afgift i industrien. Allerede inden afgiften er trådt i kraft, kan vi se, at den virker. Se bare på de 42 største udledere i industrien. Det er f.eks. Rockwool, Saint Gobain og Aalborg Portland. På bare to år har de nedbragt deres samlede CO₂-udslip med 17 procent. Det fortæller mig, at vi i Danmark kan tjene som forbillede i verden. Vi viser, hvordan vi gør Produktionsdanmark grønnere, mens vi skaber fremtidens arbejdspladser.

Det er CO₂-afgiften, der driver udviklingen, fordi det bliver dyrere at udlede det, vi ønsker mindre af. Afgiften går hånd i hånd med massive investeringer i grønne teknologier i de her år. Det er investeringer i energieffektivisering, fjernvarme, i at lagre CO₂ i undergrunden – men også i hvordan vi kan anvende CO₂'en igen, når vi har indfanget den. F.eks. til at producere brint ved Power-to-X.

Den store opgave bliver i de kommende år at sørge for, at de grønne investeringer og nye teknologier giver danske arbejdspladser. Vi husker alle, hvad der skete med solcelleindustrien. Nærmest som en tyv om natten lukkede kineserne hele Europas produktion af solceller. Nu skal vi sikre os, at det samme ikke sker for vindmølleindustrien og de andre grønne guldæg, vi har i Europa.

For både kineserne og amerikanerne står på spring. De vil have fingrene i vores grønne produktionsarbejdspladser. Med store løfter om skatterabatter, statsstøtte og andre fordele prøver de at lokke virksomhederne ud af Europa.

Nu skal vi holde fast. Vi skal passe på det, der gør Danmark stærkt. Med nye investeringer, mindre bureaukrati, en solid infrastruktur og masser af ny teknologi. Alt det, der gør, at vi kan holde vores arbejdspladser på europæiske hænder.

Man kan også sige det sådan her: Isbjørnen på Nordpolen er måske ligeglad med, om vindmøllerne bliver produceret i Kina. Men det er metalarbejderne i

Munkebo, Ringkøbing og Nakskov altså ikke!

Hvis Danmark skal klare sig i den globale konkurrence som produktionsland, så skal vi være med i den højteknologiske superliga. Robotter og ny teknologi er noget af det, der gør, at vi kan holde fast i produktion i Danmark.

Vi er ikke et land, som kan konkurrere på lave lønninger, og det skal vi aldrig være. Men så er vi nødt til at gøre noget andet. Vi skal være de mest produktive. De mest højteknologiske. De dygtigste. Det, der har gjort Danmark rigt, er jo ikke, at vi har arbejdet mange timer. Nej, det er, hvor meget værdi vi skaber for hver time, vi er på arbejde.

Og her spiller robotter en nøglerolle. Danmark er godt med i det globale robotkapløb. Vi ligger på en sjetteplads i verden over flest industrirobotter.

Men der er grund til at være en lille smule bekymret. For vi kan ikke hvile på laurbærrene. Andre lande i verden ånder os i nakken. I Asien er flere lande langt fremme med robotter. Og i lande som Schweiz, Slovenien og Belgien har industrien et enormt fokus på det her, og de risikerer at overhale os om få år.

Derfor bør mange flere virksomheder tage et langt større ansvar og sætte turbo på digitaliseringen. Det er et klokkeklart ledelsesansvar at få sat nogle flere robotter op i produktionshallerne. Og desværre er nogle arbejdsgivere – som Georg Poulsen ville have sagt det – født i trillebørens tegn: De kommer kun så langt, som vi andre skubber dem.

Og lad mig sige det klart: Vi skubber gerne! Det er især de små og mellemstore virksomheder, der hænger i bremsen. De skal have en hjælpende hånd, men måske også et kærligt puf. Her har vi også brug for politikernes hjælp i den kommende tid.

Der er mange gode grunde til at sætte turbo på digitaliseringen og automatiseringen i danske virksomheder. For når mange virksomheder og den offentlige sektor melder om mangel på hænder, så kan robotter være den ekstra kollega, der mangler.

Robotter kan frigive vigtig tid til medarbejderne, som kan udføre mere

værdifulde opgaver. Ny teknologi kan også betyde, at det bliver billigere for virksomhederne at lave de produkter, som de sælger på verdensmarkedet. Robotterne kan samtidig skabe et bedre arbejdsmiljø, fordi man automatiserer de dumme og ensformige arbejdsstillinger væk.

Der er ingen tid at spilde. Der er en tidligere amerikansk præsident, der er kendt for at have sagt, at "det eneste, vi har at frygte, det er frygten selv". Og her vil jeg tilføje: "og gammel teknologi". For vi skal ikke frygte den nye teknologi. Vi skal omfavne den, og vi skal mestre den.

Det gælder også kunstig intelligens. Det skal være lige så naturligt at kode en industrirobot og skrive en prompt til den kunstige intelligens, som det er at kunne svejse og fræse.

BEDRE ARBEJDSMILJØ STYRKER PRODUKTIONS-DANMARK

Hvis man som politiker mener, at arbejdskraft er den nye valuta i dansk politik. Og hvis man som arbejdsgiver mener, at man mangler arbejdskraft, så er arbejdsulykker, dårligt arbejdsmiljø og sygefravær fjende nummer 1.

Og her mener jeg, det er på sin plads, at flere arbejdsgivere kommer ind i kampen. En kamp, hvor arbejdsgiverne tager ledelsesansvaret alvorligt. Hvor de bekæmper stress, mobning, chikane og dårlig kultur. Hvor de forebygger ulykker og modarbejder akavede arbejdsstillinger. Hvor de lader spritnye industrirobotter tage det tunge og opslidende arbejde. Hvor de lægger sig i selen for, at medarbejderne undgår farlig kemi, støv, støj og røg.

Men vi skal da ikke bare forbedre arbejdsmiljøet, fordi det kan give flere arbejdstimer. Det må kun være et bonusargument for arbejdsgiverne. Nej, arbejdsgiverne skal stramme sig an, fordi alle lønmodtagere i det her land fortjener et sundt og sikkert miljø, når de går på arbejde! Ingen skal blive syge eller komme til skade af at passe deres arbejde!

I Dansk Metal vil vi derfor sætte et ambitiøst mål. De næste fire år vil vi arbejde for, at vi får 10 procent færre arbejdsulykker i industrien. Og målet skal gælde de virksomheder, hvor vi

både har en tillidsrepræsentant og en arbejdsmiljørepræsentant.

Logikken er klar. Vi laver ikke verden om med et trylleslag i morgen. Men vi kan skabe forbedringer trin for trin på de arbejdspladser, hvor vi har handlekraften. Og det har vi, når vi har stærke tillidsvalgte, der kan ændre tingenes tilstand.

Den danske model er en samarbejdsmodel. Det gælder i høj grad på arbejdsmiljøområdet. Med opmærksomme og vågne arbejdsmiljørepræsentanter, som tager dialogen med ledelsen, som presser på for nødvendige forandringer i sikkerheden, og som råber vagt i gevær på arbejdspladsen, når kollegaernes helbred er i fare. Kollegaerne på arbejdspladserne ville være ilde stedt uden arbejdsmiljørepræsentanterne.

Det er arbejdsmiljørepræsentanter som Povl. Povl arbejder på et værksted i Københavns Lufthavn. Men han er ikke flymekaniker. Han er smed. Og sammen med kollegaerne reparerer og vedligeholder han alt fra græsslåmaskiner til store sneplove og de gule servicebiler med blinkende lys på taget. De har ansvaret for 1.500 forskellige maskiner og køretøjer.

Povl havde en vigtig sag, som han gik til ledelsen med. Han og kollegaerne mødte altid ind til en tung og død luft i værkstedet. Der var en tyk lugt af olie. Og godt nok var luften tæt indenfor. Men luften var renere, når portene var lukket! Luften i værkstedet blev kun dårligere, når de åbnede portene. For det var ikke frisk luft, der kom ind.

Det var tværtimod luft med skadelige partikler fra alle flyvemaskinerne. Miljørådgiverne blev tilkaldt, og sagen var klar. De skulle have et nyt ventilationsanlæg.

Allerede få måneder efter det nye anlæg kom op, kunne Povl og kollegaerne mærke forskel. "Når det kører, så kan vi mærke, at luften er friskere," fortæller Povl. Nu har Povl heller ikke så mange sorte bussemænd, som han havde tidligere! Ventilationsanlægget har hjulpet på partikelforureningen fra flyene. Og samtidig kan det også rense luften for de farlige gasser, som flymotorerne udleder.

ET FLEKSIBELT OG TRYGT ARBEJDSMARKED GAVNER PRODUKTIONSDANMARK

Vi skal passe på alle dem, der går på arbejde. Men vi skal også passe på alle dem, der ikke går på arbejde. Det er nemlig dyrt for Dansk Metals medlemmer at miste deres arbejde. En gennemsnitlig metalarbejder mister ca. 17.000 kr. om måneden før skat, hvis han eller hun kommer på dagpenge.

Derfor var det også en stor sejr, at politikerne på Christiansborg endelig vedtog et beskæftigelsestillæg til dagpengene. Med det her tillæg vil et typisk Metal-medlem få næsten 4.000 kroner oven i højeste dagpengesats i de første tre måneders ledighed. Det er noget, der kan mærkes på bankkontoen. Vores dagpengesystem er blevet udhulet i årevis. Endelig går det den anden vej! Det er værd at fejre.

Men det er ikke kun dagpengesatsen, der er vigtig. For der er forskel på a-kasser. I Dansk Metal får vi i gennemsnit vores ledige medlemmer knap syv uger hurtigere i job end de gule.

Knap syv uger! Syv uger med løn i stedet for højeste dagpengesats – det svarer til ca. 27.000 kr. før skat for et typisk Metal-medlem. Og det kan mærkes i de små hjem!

Forklaringen på forskellen er simpel: I Dansk Metal kender vi vores medlemmer og deres fag. Vi er stærkt forbundne i vores lokalsamfund. Vi kender de lokale virksomheder i vores brancher, og vi har et stort netværk af tillidsvalgte.

Så vil man hurtigt i job, og vil man miste så lidt af sin indtægt som muligt – ja, så skal man være medlem af en overenskomstbærende fagforening og a-kasse som Dansk Metal.

Jeg er stolt af den jobformidling og karrierevejledning, som Dansk Metals afdelinger giver medlemmerne hver dag. Det er dét, der gør, at vi hurtigt kan matche virksomheder og medlemmer. Lad mig give et eksempel.

I Holstebro ligger et af Nordeuropas største jernstøberier, Valdemar Birn. Og på kun ét år kunne de ansætte 18 Metal-

medlemmer, alene fordi Dansk Metal Nordvestjylland havde hjulpet dem med at rekruttere. 18 direkte henvisninger. Til gavn for både det enkelte Metal-medlem og for virksomheden, der får kvalificeret arbejdskraft. Det kan vi godt klappe af.

Jeg vil også fortælle jer om cykelmekanikeren Gudni. Gudni bor på Fyn, og en dag ringede han til Metal Odense for at få et løntjek. Men hans job var midlertidigt, og derfor tilbød Metal Odense, at han kunne komme på et unikt svejsekursus.

På kurset kunne Gudni lære en hel masse om robotsvejsning, om materialers egenskaber og flammeskæringer. Og det kunne han altså ikke sige nej til. "Jeg ville få et bedre cv, og det kunne da i hvert fald ikke gøre noget ondt for mig," forklarede han. Og det fik han ret i.

Der var otte deltagere på kurset, og syv af dem fik job på Lindø Steel bagefter. Og selvfølgelig også Gudni. Med kursusbeviset i hånden var Gudni klædt på til et nyt kapitel i sit arbejdsliv – til nye udfordringer med bl.a. at opstille nye svejseroboter på virksomheden, så de kunne udvide produktionen.

Historien fortæller mig, hvor meget vi kan opnå, når vi er tæt forbundet: Mellem medlemmer, Metal-afdelinger, virksomheder og AMU-skoler. Det er den danske model, når den er bedst.

Derfor er jeg også så stolt af, at Dansk Metal og alle andre a-kasser i landet har overtaget det fulde ansvar for deres medlemmer i de første tre måneder.

I de første tre måneder af ledighedsperioden slipper de ledige for at skulle ned i jobcentret. De skal kun dukke op i a-kassen.

Men vi har mod på mere. Så hvis politikerne en dag tør tage beslutningen, så er vi klar: Vi er klar til at overtage ansvaret for vores medlemmer i hele ledighedsperioden.

FLERE FAGLÆRTE OG EN STÆRKERE FØDEKÆDE SIKRER PRODUKTIONS-DANMARK

Over de næste ti år går store årgange af faglærte i Produktionsdanmark på en velfortjent pension efter lange arbejdsliv ved maskinerne. Der går flere erfarne kollegaer ud af produktionshallerne, end der kommer unge ind ad portene. Det er en stor opgave at vende udviklingen.

Vi er vidner til et pilskævt uddannelses-system i Danmark. Hvert år uddanner vi 600 smede. Men vi uddanner 1200 jurister. Vi har selvfølgelig brug for dygtige jurister. Men der kommer ikke mere grøn omstilling ud af flere jurister. Måske snarere tværtimod.

Vi har brug for at trække i de helt store håndtag, hvis vi skal have flere faglærte til den grønne omstilling i Produktionsdanmark.

Kampen for flere faglærte handler ikke bare om virksomhedernes behov for arbejdskraft. Nej, det handler om, hvad for et samfund vi vil være! Vil vi stadig være et samfund, der værdsætter håndværk og faglig stolthed? Vil vi være et samfund, hvor vi fremstiller konkrete produkter, vi kan eksportere? Vil vi være et samfund med en stærk industri, der bygger på kloge hoveder med hænderne skruet ordentligt på?

Danmark bliver et fattigt samfund, hvis ikke vi har dygtige faglærte i et stærkt Produktionsdanmark. Her tænker jeg ikke kun økonomisk. Nej, det er decideret fattigt, hvis vi ubevidst kommer til at smide flere hundrede års stolte traditioner med dansk industriproduktion, håndværk og faglig stolthed ud på historiens mødding.

Heldigvis ser det ud til, at politikerne endelig stiller sig på den rigtige side af historien. Og heldigvis flytter de tektoniske plader sig under dansk uddannelsespolitik i øjeblikket. Det går langsomt, men det går fremad.

Det ser vi med folkeskolen, som bliver mere praktisk i de kommende år, og vi ser det på ungdomsuddannelserne.

For godt et års tid siden meldte regeringen ud, at de vil investere 900 millioner kroner i vores erhvervsuddannelser. De penge falder på et tørt sted.

Det er i høj grad vores lærlinges for-tjeneste. Med lærlingenes oprør, opråb og opstand fik de politikerne i tale. De sagde farvel og tak til farfars værktøj på skolerne – og ja tak til moderne udstyr, maskiner og ny teknologi. Vores tidligere ungdomsformand, Carl Emil, kunne igen og igen fortælle sin skrækhistorie: På hans erhvervsskole skulle de arbejde ved en drejebænk, der blev produceret i Tjekkoslaviet i 1985.

Det var altså året efter jeg blev udlært! Det duer ikke, at der står maskiner på teknisk skole, som burde stå på teknisk museum.

Men spørgsmålet er så, om de her penge er nok. Spørgsmålet er i det hele taget, om penge er nok. Eller om vi skal tage grund-læggende fat om nældens rod. Vi er nødt til at tage livtag med de underliggende strukturer i vores uddannelsessystem.

Det leder mig videre til at fortælle om Lucas. Lucas går i gymnasiet – sammen med mange af de andre venner fra folke-skolen. Men han keder sig. Gymnasiet er tungt og teoretisk, og det trækker tænder ud. Lucas er egentlig en kvik fyr, men han valgte jo bare gymnasiet ligesom alle de andre.

Måske ville han i virkeligheden gerne lave noget, hvor han bruger sit hoved til at udrette noget i virkelighedens verden. Hvor man laver beregninger for at bygge noget! Og hvor man ikke bare terper tyske udsagnsord til ukendelighed eller analyserer digte fra romantikken.

Lucas bruger ikke studenterhuen til at læse videre bagefter. Jeg vil påstå, at der findes tusindvis af unge, der har det som Lucas. 7 ud af 10 vælger gymnasiet efter folkeskolen i dag. Det giver nederlag til mange unge mennesker. Unødvendige hak i selvtilliden. Mistrivsel.

Og det er uddannelsessnobberi, der er synderen her. Det kan vi ikke være bekendt. Hverken over for Lucas eller hans klassekammerater. I dag svigter samfundet tusindvis af unge mennesker, når de bliver bildt ind, at det teoretiske gymnasium er den eneste rigtige vej at gå.

Mere end hver 10. student – eller så mange som 6.000 på hver studenterårgang – er ikke kommet videre efter 5 år! 5 år efter deres studentereksamen er de hverken i gang med en uddannelse eller har gennemført en. Det mønster skal vi bryde.

Det kræver modige reformer af vores ungdomsuddannelser i Danmark. Det kræver, at vi skaber flere veje ind på erhvervsskolerne for de unge. Mange unge efterspørger et stærkt socialt miljø – med gode ungefællesskaber, fredagscaféer, introfester og studieture. Og mange vil gerne have mere tid til at vælge uddannelsesvej.

Det skal vi lytte til. Derfor foreslår vi og Dansk Industri en ny ungdomsuddannelse. Et ligeværdigt og mere praktisk alternativ til det teoretiske gymnasium. En uddannelse, der kan bygge bro til erhvervsskolerne. Hvor der er fagpakker inden for f.eks. IT, industri og byggeri.

Med vores forslag vil der være to gymnasiale hovedveje i fremtiden: En tre-årig boglig uddannelse, der leder mod de videregående uddannelser. Og en to-årig uddannelse, som bliver mere praktisk.

Det er vores håb, at flere unge får øjnene op for, hvad de kan med et svendebrev i hånden, hvis de kan vælge en praktisk vej på gymnasiet. Og mange flere unge vil forhåbentlig ende på rette hylde og trives bedre – i sidste ende som stolte faglærte.

Jeg vil også gerne komme med et andet forslag i dag. Vi foreslår en kontant skattefri præmie til nyudlærte svende. Vi siger: 100.000 kroner i hånden skattefrit. Dét vil du få, hvis du gennemfører en erhvervsuddannelse på områder, hvor der er særligt stor mangel på arbejdskraft. Og du får pengene, når du har arbejdet fuld tid i et år, efter du er blevet udlært.

Det er en helt kontant anerkendelse af dem, der bliver faglærte. For helt ærligt: Vi har brug for at hive alle tænkelige redskaber op af skuffen. Lave nogle eksperimenter og se, om de virker. Vi skylder os selv og hinanden ikke bare at forbedre rammerne omkring vores erhvervsuddannelser, men også at kigge på den enkelte.

Politikerne på Christiansborg arbejder i forvejen ofte med økonomiske gulerødder i deres politiske udspil. Hvorfor skulle vi ikke også prøve det af i uddannelsespolitikken?

Når vi skal have dygtige faglærte nok til, at hjulene kan dreje rundt i Produktionsdanmark, så skal vi også

have faglærte, der hele tiden er up to date med de nyeste kompetencer. Den hurtige teknologiske udvikling stiller store krav til, at lønmodtagerne efteruddanner sig.

Det kan godt være, at ikke alle vores medlemmer ligefrem higer efter livslang læring. Men de fleste higer efter livslang beskæftigelse – i det mindste frem til pensionsalderen.

Vi har sikret gode rettigheder til efteruddannelse i vores overenskomster. Sidste skud på stammen er, at vi nu har 100 procent løndækning under selvvalgt uddannelse. Men for at være ærlig: Der er for få lønmodtagere, der bruger deres ret til efteruddannelse i dag. Mange skal have et kærligt skub. Og hvis de så endelig vil bruge deres ret, så er det ikke sikkert, at deres AMU-kursus bliver oprettet. Det er noget, vi vil arbejde benhårdt for i den kommende periode.

Flere skal på kursus, og flere kurser skal blive til noget! Flere arbejdsgivere skal tage ansvaret på sig og sætte uddannelsesplanlægningen i system. Det skal være lige så naturligt at planlægge efteruddannelse, som det er at planlægge familiens kørselv-ferie til Gardasøen.

Vi prøver også at tage ansvaret på os på lønmodtagersiden. Det skal de nye uddannelsesrepræsentanter hjælpe med. Det er en spritny rolle, som ikke har stået i industriens overenskomst før. Vi har allerede fået valgt de første, og én af dem er Rasmus.

Rasmus er 27 år og uddannelsesrepræsentant hos Svanebjerg uden for Aalborg. De producerer marinepumper og målesystemer til gastanke. Rasmus er pinligt bevidst om, at han kan aflaste Brian, der er tillidsrepræsentant. Og Rasmus har allerede sørget for, at kollegaerne har booket over 6.500 timers efteruddannelse på bare ét år! Alle 80 kollegaer i produktionen har været på selvvalgt uddannelse i løbet af ét år.

Og som Rasmus selv siger: "Min primære opgave er at øge interessen hos mine kolleger. Måske er man helt uvidende om mulighederne, og hvad man kunne tænke sig. Måske er man smed og har lyst til at bevæge sig i retning af at blive industritekniker. Uanset hvad, så hjælper jeg med at finde ud af mulighederne."

Vi har brug for flere som Rasmus. Og ledelsen på virksomheden er også begejstrede for Rasmus' store arbejde.

Efteruddannelse er en fælles interesse, og derfor har ledelsen også meldt helt klart ud: Rasmus skal bruge den arbejdstid, han har brug for! Og på den måde tjener Svanevej som forbillede for mange andre virksomheder i landet. Den her slags samarbejde skal vi have meget mere af i fremtiden – for medarbejdernes og for hele Produktionsdanmarks skyld.

Der er nok ikke mange, der vil anklage mig for at være en ræverød kampfeminist. Men jeg er heller ikke forstokket. Det er på tide, at vi fordomsfrit kigger på, hvordan vi kan tiltrække flere til vores uddannelser i industrien.

For vi har brug for alle gode kræfter. Der er store opgaver, der venter: Den grønne omstilling, digitaliseringen af vores samfund, de store investeringer i forsvaret.

Alt det kræver tusindvis af nye lærlinge, der er klar til at tage fat. Og i dag er vi for dårlige til at tiltrække især kvinder til vores fag. Det er synd og skam, at der går kvinder rundt derude, som aldrig får at vide, at de selvfølgelig også kan blive låsesmede, mekanikere og industriteknikere. Vi går glip af alt for mange talenter.

Vi ved, at hvis man er kvinde, så er der større risiko for at falde fra på en erhvervsuddannelse. Ja, hvis de altså overhovedet begynder på en. Det er noget, de arbejder seriøst med på Herningsholm Erhvervsskole. Mændene er stadig i overtal, men antallet er kvinder på smedeuuddannelsen er fordoblet siden 2019. Nu er cirka hver sjette lærling af hunkøn.

I Herning spiller de på alle tangenter for at få flere kvinder ind i folden – og få dem til at gennemføre uddannelsen. De har kvindelige rollemodeller, der besøger folkeskolerne. De knuser de klassiske stereotyper og fortæller de unge piger, at de selvfølgelig kan blive smede og datateknikere! De har netværk og sociale arrangementer for de kvindelige lærlinge på tværs af uddannelser. Det kan gøre, at flere gennemfører. De har fået nye omklædningsrum og mange andre tiltag.

Vores uddannelser skal være langt mere attraktive for alle mennesker. Vi er nødt til at forstørre rekrutteringsgrundlaget for vores uddannelser. Det skal vi arbejde endnu mere seriøst med i de kommende

år. På skolerne, på arbejdspladserne og hvor det ellers giver mening.

Det er også en kamp, som Metal Ungdom har kastet sig ind i – med deres knivskarpe formand, Amanda, i spidsen som en af de vigtigste rollemodeller.

Det er især vores lærlinge, der bruger kræfter på at sikre en stærkere fødekæde til vores brancher. Det går nemlig rigtig godt med vores ungdomsarbejde i Metal Ungdom.

Vi har fået utroligt mange nye lærlinge ind i Dansk Metal de sidste fire år. For fire år siden havde vi 8.000 lærlingemedlemmer. Dengang satte vi et ambitiøst mål. Vi ville ramme 9.000 lærlinge i år! Og den milepæl har vi faktisk nået. Det kan vi godt være tilfredse med!

Vi har også haft et utroligt aktivt ungdomsudvalg i denne kongresperiode. I det her halvår afvikler Metal Ungdom i alt otte kurser på Metalskolen. Kurserne blev fyldt op allerede før sommerferien! Og over 60 lærlinge har stået på venteliste. Det er dybt imponerende.

I år har Metal Ungdom for første gang samlet formændene for de lokale ungdomsudvalg til en formandsweekend. Det er ikke alle lokale ungdomsformænd, der sidder i Forbundets Ungdomsudvalg, så det var vigtigt, at de kunne samles på en anden måde. Jeg ved, at lærlingene drømmer om, at der er aktivt ungdomsarbejde i hele landet. Det gør jeg også. Forbundets Ungdomsudvalg har mange spændende projekter i støbeskeen. Flere kvinder i Metal, gode lærepladser til alle og Metal Ungdom på verdenskortet, så endnu flere lærlinge kender til vores mange tilbud.

Jeg synes, vi skal bakke de unge mennesker op, så meget vi kan – på alle de måder, som vi kan, uanset om det er i afdelingsbestyrelserne eller på arbejdspladsen.

De unge er fremtiden. Både i vores fagforening og i hele Produktionsdanmark.

AFSLUTNING

Jeg skal til at runde af. Danmark er et lille land i en verden, der er i opbrud. Men hvis vi gør vores hjemmearbejde ordentligt, så kan Danmark og den enkelte lønmodtager klare sig ... Og vel at mærke klare sig godt!

Der er så meget, vi kan være stolte af i Dansk Metal. Så meget, vi kan bygge videre på – uanset om det er fagligt, organisatorisk eller politisk. Vi sætter nye mål, så dagen i morgen bliver bedre end dagen i går.

Når vi samles igen om fire år, så er vi endnu flere medlemmer – både lærlinge og svende. Vi har endnu flere tillidsvalgte, der kan slås for kollegaernes vilkår, et bedre arbejdsmiljø og mere efteruddannelse. Flere gennemfører en Metal-uddannelse. Og vi er stadig en af de allerstærkeste stemmer i den offentlige debat, så vi kan forsvare den danske model og udvikle Danmark som produktionsland.

Alle de store ambitioner kræver, at vi er tæt forbundet: Medlemmer og tillidsvalgte. Afdelinger og forbund. Os i Metal og alle de organisationer, vi arbejder sammen med.

Kun når vi er tæt forbundet, kan vi indfri vores fulde potentiale.

KONGRES~~2024~~**-2028**